

fluitend gehuil van den opstekenden noordwester. Ruw dondert de storm tegen de broze pannen van het huisje, maar Piet droomt voort. Zou hij in gedachte rondzwerven op onbekende zeeën, wilde gevaren tegemoet? Zou de huilende wind bij hem het denkbeeld versterken, dat hij op zee ronddoolt, worstelend tegen storm en golven? Bulderende vlagen slaan tegen het zwakke dak. Een luid, onstuimig suizen vervult de lucht, als van water, dat beukend tegen een steenen kade slaat. Piet slaapt voort, vast, maar onrustig, met af en toe een schreeuw, een schop met het been tegen de planken, een wild woelen met de armen. Daar verheft de wind zich nog wilder; een felle, dolle vlaag slaat neer op het dak en rukt een paar pannen af, die, wijd weggeslingerd, in stukken neervallen op de straat. De schoorsteen waggelt, het heele huis schudt.

„Help!” schreeuwt Piet en vliegt omhoog. Met wijd uitslaande handen grijpt hij de dekens en houdt zich krampachtig vast.

„Vader!” gilt hij opnieuw. Maar dan gaan zijn oogen open en versuft staart hij rondom zich in den duisteren nacht. Eerst langzaam komt hij tot bedaren en begrijpt, dat hij in zijn bed ligt, op den zolder van zijns vaders huis. Hij had dus geen schipbreuk geleden, zooals hij gedroomd had. De golven slingerden hem niet heen en weer, — de wind . . . ja toch! De wind was er wel. Vreeselijk, wat een storm! En hier op zolder, wat een tocht, wat een geblaas! Met moeite werpt Piet de zware dekens van zich en steekt het hoofd buiten de bedstede. Hoor! wat is dat? Is hij toch op zee, en klotsen de golven toch tegen het wrak. Hu, wat schudt het schip! Piet is nog niet recht wakker.

De wind blijft bulderen en het rammelen der dakpannen, het gieren en fluiten door reten en spleten, maar meest nog de koude, die hem doet huiveren, maken Piet helder wakker en brengen hem eindelijk tot bewustzijn.

Wat een geklots, wat een geplas. Piet springt uit het bed. Tastend gaat hij voort in het donker, naar den kant, waar het kleine zolderluikje is. Den verroesten grendel schuift hij weg en hij duwt tegen het luik. Met een wilden slag wordt het opengerukt en krakend kletst het tegen den muur, wijd open, door den wind vast tegen den muur gedrukt. Met moeite brengt Piet het hoofd even buiten het raam om te kijken, wat er buiten voorvalt. Geen ster is er te zien. Piet weet, dat donkere, dreigende wolken met snelle vaart voortglijden langs den hemel; 't is of hij hun dreigende donkerte voelt. Op straat niets te onderscheiden. Halt, wat is toch dat eigenaardige geluid, dat hem vroeger reeds deed denken, dat hij aan boord van een schip was? Zou . . .

„. . . Help!” schreeuwt Piet in den wind! Hij heeft het begrepen. De rivier, door het hooge zeewater opgezet, is ver boven hare gewone hoogte gestegen, en, wat iedereen vreesde, moet gebeurd zijn; eenige straten zijn vol water gezet.

„Help!” klinkt het luid, maar de Noordwester orkaan blaast met woest, dom geweld en stoort zich weinig aan dien wanhopigen kreet, die als een zucht wegsterft in 't geloei. Daar, eensklaps, herinnert Piet zich zijn vader.